

Passions of a Wicked Earl

Lorraine Heath

Copyright © 2010 Jan Nowasky

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cum să-ți recucerești soțul

Lorraine Heath

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HEATH, LORRAINE

Cum să-ți recucerești soțul / Lorraine Heath

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-2960-9

I. Arhire, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORRAINE HEATH

Cum să-ți recucerești soțul

Traducere din limba engleză

Elena Arhire

Capitolul 1

Londra, 1853

Morgan Lyons, al optulea conte de Westcliffe, își plimba încet degetele pe spatele ei gol – era o priveliște care mereu îl încânta. O atingere usoară, delicată ca un nor ce aluneca pe cerul după-amiazii târzii. Descoperise că Anne reacționa cel mai bine la insinuarea senzației, ca și cum chinul că îi era negată mai multă presiune i-ar fi atâtât plăcerea.

Era o ființă minunat de senzuală, deschisă să exploreze pasiunea și plăcerea în toate formele lor. Acesta era motivul pentru care el îi căuta compania.

Ea dormea, fără să reacționeze la gesturile lui subtile, dar s-ar fi supărat dacă el ar fi plecat fără să își ia rămas-bun. Îi dezgoli ceafa când îi dădu la o parte părul cu nuanțe de roșcat, care deseori lăsau impresia că putea izbucni în flăcări în orice moment. Se întoarse astfel încât trupul ei să fie strâns sub el, își lipi gura înfierbântată de spatele ei și o luă ușor în jos.

Gemând, ea se întinse languros, ca o felină la soare.

– Îmi place cum mă trezești.

Vocea ei leneșă, răgușită, senzuală îl făcu să se întărească rapid și dureros. Folosindu-se de genunchi, îi desfăcu picioarele, deschizând-o în fața lui și intrând în refugiul ei catifelat. Era singurul loc unde se putea pierde în senzațiile păcătoase, doar acolo era stăpân, doar acolo lumea și toate dezamăgirile dispăreau.

Întâmpinându-l cu un geamăt de satisfacție, ea își ridică puțin soldurile, iar el o pătrunse și mai adânc. Acum el era cel care gema, scoțând un mârăit slab și gutural. De asta avea nevoie, de asta avuse nevoie mereu. Mâini care alunecau, degete care tachinau, guri care devorau.

Ritualul lor era unul antic, al trupurilor care se contorsionează, al gemetelor care escaladează și al senzațiilor intense. Cu un zâmbet triumfător, ea îl împinse pe spate, îl încălecă și îl revendică. Chiar și când o făcu din nou a lui, chiar și când ea îi strigă numele, el nu simți nimic dincolo de presiunea dogoritoare a pielii. De ce nu putea simți mai mult – plăcere adevărată, satisfacție imensă, mulțumire – decât o pustietate afurisită, o emoție mediocru?

Camera răsună de gmetele, strigătele și tipetele lor. Știa cum s-o atingă, cum s-o dezmierde, cum s-o satisfacă și cum să o ducă în punctul plăcerii supreme.

Chiar și când ea căzu peste el, contele se luptă cu propriul său cataclism, îl întârzie cât de mult posibil, până când acesta îl consumă și îl copleșești.

Sătul, epuizat, respirând greoi, stătea sub ea. Ca întotdeauna, nu era îndeajuns. Legendarul lui apetit îl ironiza, lăsându-l nesatisfăcut. Desigur, eliberarea fizică fusese măreță, însă după aceea simțea întotdeauna o tristețe intensă, ca și cum îi lipsea ceva. Întotdeauna voia mai mult, însă nu-și putea da seama ce anume.

Tot ce știa era că, în ciuda frumuseții absolute, ea nu putea umple acel gol. Însă mai știa că vina era a lui, nu a ei. Lui îi lipsea ceva esențial. Aceasta era motivul pentru care nici o femeie nu îl iubise vreodată.

O dădu la o parte cât de delicat putu. Cu ochii verzi letargici, ea îi aruncă un zâmbet, ca o pisică leneșă, care terminase ultima gură de smântână. El o sărută pe frunte, după care se dădu jos din pat.

Își strânse hainele de pe unde aterizaseră pe podea, când ea îl dezbrăcăse cu câteva ore mai devreme. Abia când se așeză pe scaunul din catifea mov ca să se încalțe, ea se ridică iute la capătul patului și îl îndemnă:

– Spune-mi ce te îngrijorează!

El o privi cu atenție – era acoperită doar cu un cearșaf din satin roșu. Își pusese picioarele peste tăblia patului și se ținea de un stâlp. Arăta ca și cum stătea într-un leagăn, iar asta îi aminti de fata cu păr auriu pe care o văzuse în urmă cu mult timp stând exact în aceeași poziție. Daca ar fi fost capabil de sentimente prețioase, ar fi crezut că în ziua aia începuse să se îndrăgostească de Claire. Ce gând prostesc!

Cum să-ți recucerești soțul

– Te-ai plăcăsit de mine, spuse Anne scurt, înainte ca el să poată răspunde.

Asta nu înseamnă că el ar fi răspuns. Nu avea obiceiul să împărtășească nimic din ce simțea. Numai exteriorul lui era disponibil pentru amuzamentul ei.

Arogantă, strângându-și cearșaful mai bine în jurul corpului, merse la fereastră.

– Se spune că nici o femeie nu te poate ține prea mult. Credeam că o să le demonstreze tuturor că se înșală.

După ce își puse ghetele, el traversă camera și o prinse de talie, inspirând miroslul ei șters amestecat cu mireasma de mosc a pasiunii pe care o dezlănțuise mai devreme.

– Nu m-am plăcăsit de tine.

– Atunci stai! Măcar o dată rămâi peste noapte!

O prinse de bărbie, îi întoarse capul și îi acapără gura ca și cum ar fi fost a lui. Când ea se întoarse și se lipi de el, o ridică în brațe și o duse spre pat. O puse jos delicat și trase pătura peste ea.

– Nu în seara asta.

În timp ce el se îndrepta spre ușă, ea tipă:

– Te urăsc!

Vorbele ei nu îl opriră. I le spuseseră și alte femei. Prima oară, avea 25 de ani. Atunci cuvintele îl duruseră, apoi însă nu se mai întâmplă niciodată. Oare de ce nu înțelegeau femeile că ura nu putea să doară dacă nu exista nici o urmă de dragoste? Ea nu îl iubea, iar el știa acest lucru, îl acceptase.

Ea era la fel de rece ca el. Tocmai de aceea se potriveau așa de bine, iar el încă nu se plăcăsise de ea.

– Westcliffe?

Încercând să găsească un mod prin care să îi spună că nu era supărat pe ea, o privi și îi zise un singur cuvânt:

– Mâine.

– Mă aștept să primesc o bijuterie frumoasă.

El îi aruncă un zâmbet și îi făcu cu ochiul.

– Mă gândesc la ceva care să se asorteze cu verdele ochilor tăi.

Ea îi trimise un sărut. Anne era atât de ușor de calmat! El se săturase să se tot simtă blazat, însă plăcăseala plutea în aer, așteptând nerăbdătoare...

El nu avea să capituzeze. Nu de data asta. Ea merită mai mult de atât.

Coborî scările în grabă și ieși pe ușa principală direct în ploaie, unde îl aștepta trăsura, luminată de felinarele din depărtare. Lacheul îi deschise ușa.

– Către St. James, ordonă Westcliffe în timp ce se sui în trăsură și se așeză pe banca plușată pentru drumul către casa lui.

Nu era o locuință. Ci doar locul unde stătea, unde avea să își încece amarul în whisky și să se gândească de ce refuzase să petreacă noaptea cu Anne. Era o dorință atât de neînsemnată, însă, dacă ar fi cedat, i-ar fi dat prea mult control asupra lui. Iar el era un bărbat care își prețuia libertatea. Petrecuse o mare parte din viață fără să aibă control sau independență.

Tatăl lui, la naiba cu el, nu lăsase aproape nimic în urmă, cu excepția datoriei, a celor doi băieți și a unei văduve care întelesese destul de bine circumstanțele acelei situații cumplite. Astfel, fără să stea pe gânduri, își alesese doilea soț, un bărbat cu un titlu și mai puternic și o avere mult mai mare – ducele de Ainsley. Îl binecuvântase cu un moștenitor, iar cinci ani mai târziu, acesta o lăsase văduvă – una care nu se mai baza pe nimeni pentru nimic.

Trecuseră ani întregi până când se putuse spune același lucru despre Westcliffe.

Fusese dependent de bunătatea și generozitatea fratelui său mai mic, Ransom Seymour, actualul duce de Ainsley. Chiar dacă era ultimul născut, acesta se purta de parcă ar fi fost primul – enervant de responsabil, era obsedat de responsabilitățile lui. Avea comportamentul unei persoane de trei ori mai în vîrstă. Mama lor observase încă de când Ransom era doar un copil că fiul ei cel mic dădea semne că avea să rezolve cele mai grave probleme. Lui Westcliffe i se părea din ce în ce mai greu să-și însușească locul de drept în ierarhia fratilor, de vreme ce mai mereu era nevoit să-i ceară ajutorul. Aceasta era unul din motivele pentru care Westcliffe petrecea cât mai puțin timp posibil cu familia lui, pentru a nu-și aminti de situația precară în care îl lăsase tatăl său și care devenise o povară când ajunsese bărbat în toată firea. Fusese dispus să facă orice pentru a scăpa de această situație.

Cum să-ți recucerești soțul

Era de-a dreptul înjositor să meargă la fratele lui cel mic de fiecare dată când avea nevoie de ceva: ajutor în administrarea moșiei, haine, mâncare, bani ca să cumpere câte o bijuterie pentru iubitele lui ocazionale. Așa că profită de ocazia de a scăpa de săracie. Descoperi însă că prețul suprem era călcarea în picioare a proprietiei mândrii într-un mod mult mai groaznic decât trăisse înapoi.

Roțile se învârteau, împroscând apa în jurul trăsurii. Încercă să se detașeze de susurul calm și constant, dându-i voie să îi pătrundă în suflet. Poate că în seara aceea avea să doarmă profund și netulburat. Poate că în seara aceea, chiar și pentru puțin timp, avea să scape de dezamăgirea trădării lui Claire.

Însă amintirea i se ridică în gât, amără ca fieră, în timp ce trăsura se opri în fața reședinței lui. Nu o mai văzuse pe Claire din acea noapte fatidică, atunci când ea se culcase cu fratele lui mai mic, Stephen. În anii care trecuseră, primise o singură scrisoare de la ea:

Iartă-mă.

La care el, Tânăr și beat, îi răspunse cu istețime:

Când o să putrezești în iad.

Bărbatul care era acum nu i-ar fi răspuns deloc. Ar fi obligat-o să se scalde în vinovătie și înviniuri fără să îi dea de înțeles care erau adevăratele lui sentimente. Incertitudinea era o pedeapsă în sine, iar ea merită să suferă.

Se dădu jos și văzu că pe alei se afla altă trăsuară, una pe care o recunoscu ca fiind a lui. Dacă nu ar fi știut, servitorii din apropiere ar fi fost un indiciu. Ce naiba se întâmplă?

Cu pași mari, urcă scările. Ușa se deschise tocmai când ajunsese în dreptul ei. Fața palidă a majordomului său îi spuse tot ce avea nevoie să știe.

– Unde naiba este? întrebă.

– În bibliotecă, milord.

Stomacul i se încordă. Sanctuarul lui. Nu dădea voie nimănui acolo. Cu atât mai puțin ei.

Respingându-și pălăria, pelerina și mănușile, fără să îi pese dacă aveau să ajungă în brațele lui Willoughby sau pe jos, traversă holul în grabă. Dintr-o dată, își dădu seama că purta miroslul altei femei. Liliac. Pentru o fracțiune de secundă, se gândi să urce repede scările și să se spele, dar se hotărî să nu facă asta. Încă își amintea miroslul de lemn de santal al fratelui său pe care îl simțise pe Claire atunci când îi descoperise...

Lacheul îi deschise ușa de la bibliotecă, deși și-ar fi dorit ca ea să nu aibă nici un indiciu că el avea să intre peste ea. Trecuseră trei ani lungi, iar femeiușca aceea îndrăznea să dea buzna în viață pe care și-o clădise în absența ei.

Furios, dădu buzna în cameră. Se afla deja la jumătatea încăperii, trecând de două zone în care se putea așeza, când ea se întoarse, întrerupând examinarea atentă a cărților aşezate frumos pe rafturi.

Se opri brusc, ca și cum promise o lovitură puternică în piept. Încercase atât de mult să o uite, să uite tot ce avea legătură cu ea!

Însă acum ea era acolo, în carne și oase. Puțin mai în vîrstă, dar, fără doar și poate, mai încântătoare.

Claire.

Sotia lui trădătoare.

Capitolul 2

Claire nu știuse la ce să se aștepte de la nici unul din ei doi când avea să vină momentul. Cu siguranță, simți un mic fior de teamă. I se înclăstă stomacul. Însă bătăile sălbaticice ale inimii și bucuria simțită când îl văzu o luară prin surprindere.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi simțit asta în urmă cu trei ani, când se căsătoriseră! Ce bine ar fi fost dacă el n-ar fi însășimat-o atunci! Încă o făcea. Nu numai prin statura lui – era atât de înalt și lat în umeri –, ci și prin autoritatea și hotărârea pe care le emana. Întotdeauna lăsase impresia că, odată ce avea puterea, o putea mânuia cu o abilitate ce nu lăsa loc de compromisuri. Niciodată nu știuse ce părere să aibă despre el. Însă acum era mai în vîrstă. Nu numai în ceea ce privește anii, ci și maturitatea.

Chiar și așa, nu era pregătită să îl vadă.

Chipul lui captivant, pe care era sculptată o expresie de dezgust, era încadrată de un păr des și negru, în mod evident ciufulit, de parcă tocmai se trezise, deși cu siguranță avusese treabă în cea mai mare parte a zilei și a serii. Auzise că se transformase într-o stană de piatră, auzise foarte multe despre el în anii care trecuă. Însă acum o dorea să știe că fațada lui impenetrabilă era probabil opera ei.

El schimbă direcția, îndepărându-se de ea, păsind către o masă din colț, pe care erau aranjate niște carafe. Ea se întrebă ce intenționase să facă atunci când intrase. Venea direct spre ea. Cu siguranță, nu pentru o îmbrățișare sau un sărut.

Cel mai probabil, un pumn. Într-o parte, așa cum stătea acum. Asta nu însemna că ar fi ridicat vreodată mâna asupra ei. Îl bătuse pe fratele lui până când acesta aproape leșinase, dar pe ea întotdeauna o atinsese cu blândețe. Chiar și când o ținuse ferm în timp ce o ghida spre trăsură, ea nu simțise durere. Într-un fel, asta o făcuse să se simtă și mai rău.

Claire nu putea vedea ce făcea, pentru că era întors cu umerii lui largi și cu spatele la ea, dar auzi clinchetul unui pahar, slab, dar ne-sigur, și se întrebă dacă mâinile îi tremurau în timp ce își turna de băut. Apoi se așternu tăcerea. În timp ce ea îl privea, el își lăsa capul pe spate. Apoi clinchetul începu din nou. Când se opri, el se întoarse cu fața la ea, într-o din mâini ținând un pahar aproape plin, însă Claire nu avea nici o îndoială că Westcliffe ar fi preferat să-și înfășoare degetele lungi în jurul gâtelui ei.

— Nu ești bine-venită aici, spuse el cu o voce joasă și controlată, dar care clocotea dincolo de suprafață. Noi doi am avut o înțelegere, un aranjament. Întoarce-te la casa de la țară, Claire!

— Aș face asta dacă aș putea, dar am făcut o promisiune care mă reține în Londra.

— Ai încălcăt în doar câteva ore promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Încalc-o și pe asta! Ar trebui să fie ușor pentru tine.

Tonul lui dur îi dădu fiori. Ce naivă fusese când se gândise că orele, zilele, lunile, anii îi temperaseră furia pe care o simțea față de ea! Atentă, păși spre el, însă se opri când ochii lui închiși la culoare se micșorără.

— Westcliffe, am nevoie de iertarea ta.

— Ti-am spus cu ce condiție se va întâmpla asta.

— Când o să putrezesc în iad? râse ea amar. Nu crezi că sunt deja acolo? Ai idee câte doamne m-au vizitat și mi-au povestit despre amantele tale? Nu ești o persoană prea discretă. Dacă ai vrut să mă umilești, să știi că îți-ai atins scopul remarcabil de bine.

— Mă bucur de placere acolo unde o găsesc pentru că asta mă mulțumește. Pe tine nu te iau niciodată în considerare. Claire, sincer, din momentul când te-am lăsat la Lyons Place, nu m-am mai gândit deloc la tine.

— Acest lucru a fost destul de evident.

El se așeză pe un scaun din fața șemineului, întinzându-și picioarele lungi. Dintr-o dată, de sub biroul lui apăru un câine din rasa collie. Animalul șchiopătă ușor până la scaun, după care se așeză lângă el. Westcliffe se aplecă și începu să mângâie câinele pe cap. Păru să facă asta fără să se gândească – devenise un obicei, un ritual, iar ea se întrebă câte nopți stătuse el în acea poziție, ținându-i companie doar un pahar cu tărie și un câine bătrân.

Nu prea multe, dacă dădea crezare zvonurilor care îi ajunseseră la urechi.

Se apropie mai mult, până când îi putu vedea ochii mai bine. Erau întunecați, aproape la fel de negri ca părul, nu albaștri sau blânci ca ai lui Stephen. Cum se putea ca doi frați să fie atât de diferiți?

Trăsăturile lui Westcliffe nu fuseseră sculptate de o mână de artist: avea nasul cam mare, bărbia cam pătrăoasă, sprâncenele cam dese. Răutatea pe care o afișase îi imprimase o frumusețe aspră pe chip, pe care Claire nu o putea nega. Anii fuseseră blânci cu el, trăsăturile lui devenind și mai misterios de atrăgătoare.

În schimb, Stephen era mult mai luminos – părul lui de un șătan auriu cu șuvițe blonde parcă se juca de-a văți ascunselea, ca și cum nu se putea hotărî ce nuanță ar trebui să aibă. Nimic din persoana lui nu era însășimantător. Fusese prietenul ei dintotdeauna, în timp ce pe Westcliffe abia dacă îl cunoștea. Nu știa cum arăta zâmbetul lui, nu își aducea aminte cum râdea. De fapt, avea foarte puține amintiri despre el. Însă el era cu opt ani mai mare, iar când fuseseră mici, întotdeauna păruse cu gândul în altă parte. Fusese plecat la școală ori își petrecuse timpul cu prietenii lui sau alergând după fete. Ori se ocupase de moșia lui.

Tatăl lui murise când Westcliffe avea cinci ani, iar Stephen tocmai împlinise un an. Moștenirea lui Westcliffe fuseseră o moșie în paragină și un contract de căsătorie cu tatăl lui Claire, care îl legă de prima fică a contelui de Cresmont. Ea nu contestase niciodată acest lucru, însă în ziua nunții își dăduse seama că era un contract mai degrabă arhaic, absolut medieval din moment ce prima fică nici măcar nu se născuse când actele fuseseră semnate. Dacă ar fi arătat ca o broască?

Bănuia că nimic nu s-ar fi schimbat, pentru că nimic din ce avea legătură cu ea nu conta, cu excepția faptului că văzuse lumina zilei înaintea surorii ei. Nu se împotrivese pentru că mariajul îi oferea ocazia de a se muta din casa opresivă a tatălui ei, unde mâna lui grea o învățase că o lady nu pune niciodată întrebări legate de poziția ei sau de datorile pe care le are. Însă, pe măsură ce ziua nunții se aprobia, temerile începuseră să iasă la suprafață, iar ea îl împărtăși lui Stephen.

— Nu s-a întâmplat nimic între Stephen și mine, recunosc ea.

Râsul dur al lui Westcliffe îi învăluia.

— Cât de prost mă crezi, Claire? L-am găsit în patul tău.

— Încă avea pantalonii pe el când l-a aruncat afară.

— Așadar, am ajuns înainte să-și facă de cap cu tine. Sau nu. Și eu pot să mă îmbrac ori să mădezbrac cu o viteză surprinzătoare când situația mi-o cere. Chiar dacă nu te-a făcut a lui, asta nu schimbă faptul că erai în brațele fratelui meu!

Westcliffe se ridică de pe scaun cu o forță brutală, care făcu aerul din jur să sclipească, iar pe ea să facă un pas înapoi, brusc cuprinsă de spaimă. Își aruncă paharul în șemineul gol. Paharul se sparse, iar lichidul de culoarea chihlimbarului stropi totul în jur. Cu respirația greoie, se rezemă de poliță.

— Asta nu schimbă faptul că era în locul meu și tu l-a vrut acolo.

Văzându-i durerea, Claire nu-și putu opri lacrimile.

— Nu știam ce vreau. Eram un copil. O fetiță naivă. El a fost întotdeauna prietenul meu. Pe tine abia te știam. Dacă aș fi putut hotărî cine să fie soțul meu, probabil l-aș fi ales pe el. Nu știi... Știi doar că eram speriată de noaptea nunții, și el mi-a spus că are un plan care m-ar fi ajutat s-o amână.

„O să vin în patul tău înaintea lui. O să te țin în brațe. Nimic mai mult. O să fie supărat pe mine, fără doar și poate, dar asta o să-ți ofere o amânare. Când o să fii pregătită, trebuie doar să-i spui adevărul. Apoi totul o să fie bine.“

Amândoi băuseră destulă șampanie și tărie cât să li se pară un plan genial. În cele din urmă, planul acela o costase o prietenie și un soț. Distruse o familie. Alungase toată speranța de fericire.

Întorcându-și capul, Westcliffe îi aruncă o privire neieritătoare.

— Nu puteai să fii atât de naivă.

— Trecuseră cinci zile de la a șaptesprezecea aniversare și nu aveam o mamă care să mă sfătuiască. Mătușa celibatară care s-a ocupat de creșterea mea nu știa mai multe decât mine. Da, chiar am fost atât de credulă! Și Stephen a fost întotdeauna atât de fermecător! Se spune că poate convinge un înger să păcătuiască. Iar eu sunt departe de a fi un înger.

Cu un oftat adânc, el clătină din cap.

— Ce naiba vrei de la mine, Claire?

— Vreau să-mi dai șansa să-ți fiu cu adevărat soție, nu doar să am grija de moșia ta.

Se întoarse spre ea, trăsăturile lui părând și mai aspre. Un fior rece îi trecu pe șira spinării în timp ce privirea lui o învăluí ușor. Ea bănuí că el și-o imagina fără haine. Poate că merită privirea lui nemiloasă, însă nu avea de gând să dea înapoi. De dragul surorii ei, intenționa să suporte orice pedeapsă i se părea lui necesară pentru a trece de această etapă insuportabilă a căsniciei lor. Însă până într-un punct. Nu o să-l lase să se simtă obligat să...

— Așadar, acum ești dispusă să mă primești în patul tău? întrebă el batjocoritor.

Trebuia să vină în timpul zilei, când acest lucru nu se putea întâmpla, deoarece știa că soții făceau sex doar noaptea, însă crezuse că i-ar fi fost mai ușor să îl înfrunte în umbră. Dintr-o dată, gura i se uscă și, pentru că nu avu cum să și-o umezească, răspunse cu o voce ascuțită:

— Sunt dispusă să fiu soția ta, și asta nu doar cu numele.

El o studie preț de o clipă, după care îi spuse:

— Desfă-ți corsajul!

Mâna ei se duse la gât, degetele plimbându-se peste gulerul închis cu nasturi al rochiei ei de călătorie. Aruncă o privire de jur împrejur.

— Aici?

— Suntem doar noi. Cu excepția câinelui, dar Cooper nu e genul care să intervină ori să bârfească. Dacă îmi cunoști cu adevărat reputația, aşa cum susții, atunci știi că nu mă limitez la aventurile din dormitor. Nasturii, Claire!

În acel moment, îl ură aproape la fel de mult ca atunci când o exilase pe moșia lui.

„Te urăsc!“ țipase ea, în timp ce el părăsea conacul, după ce îi spusesese că ea urma să stea acolo, iar el avea să se întoarcă în Londra. Râsul lui răsunase de-a lungul holurilor și îl urmărise în noaptea furtunoasă.

Acum, ea voia să se întoarcă pe călcâie și să iasă din cameră. Voia să-i spună să putrezească în iad. În schimb, își înclină capul într-un mod sfidător, îi întâlni privirea rece, le ordonă degetelor să nu mai tremure și le obligă să desfacă nasturii rochiei. Era ciudat că nu simțise aerul rece până în clipa în care materialul se desfăcu. I se păru că trecuseră ore până când degetele îi ajunseră la ultimul nastur din talie.